

Fletcher și frunzele că ză toare

Julia Rawlinson & Tiphane Beeke

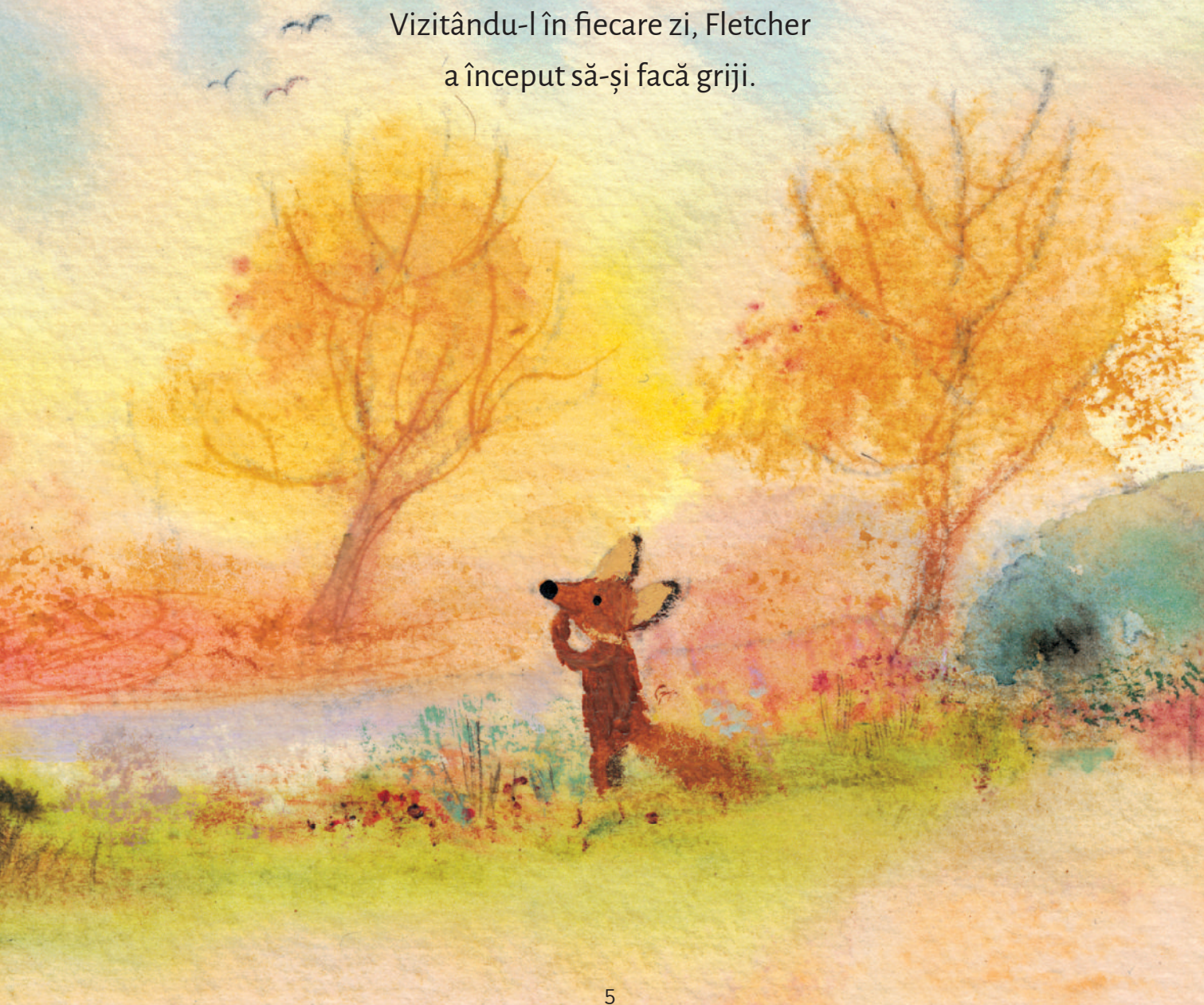
Traducere din limba engleză de Petru Aron Costeschi

Lumea era în schimbare. În fiecare dimineață, când Fletcher sărea din vizuina lui, totul părea un pic mai diferit. Verdele plin de viață al pădurii se transforma într-un auriu pal, iar foșnetul liniștit al verii se transforma în șoapte ascuțite. Copacul favorit al lui Fletcher arăta maro, uscat și fără viață.

Vizitându-l în fiecare zi, Fletcher
a început să-și facă griji.

— Cred că mi s-a îmbolnăvit copacul, a zis Fletcher.

— Ce i s-a întâmplat? l-a întrebat mama.

— Frunzele lui devin maro, a răspuns Fletcher.

Mama a zâmbit:

— Nu-ți face griji, e doar toamnă.

Fletcher s-a grăbit înapoi la copacul lui preferat,
i-a mângâiat scoarța și i-a șoptit:
— Nu te îngrijora, e doar toamnă. În scurt timp
o să te simți mai bine.

Dar copacul nu s-a simțit mai bine. Timpul trecea, iar el devenea din ce în ce mai sumbru. Într-o zi, când Fletcher stătea sub copac, a început să sufle vântul. O frunzuliță maronie a căzut din copac și a plutit în jos, către pământ. Fletcher a sărit și a prins-o, delicat, cu lăbuța.

